

БІЛЕЦЬКА НАТАЛЯ

Білецька Наталя Олександрівна народилася 24 грудня 1981 року в м. Миколаєві. У 2004 році закінчила філологічний факультет Миколаївського державного університету імені В. О. Сухомлинського.

Працювала в прес-центрі МДУ імені В. О. Сухомлинського.

Ще в шкільні роки почала відвідувати заняття в літературній студії «Борвій». Протягом 1997–2003 рр. Наталка Білецька здобула перемогу в багатьох всеукраїнських літературних конкурсах – таких, як «Золота арфа» (Миколаївщина), «Собори наших душ», «Свято пушкінської поезії» (Київ), «Нові імена України» (Український фонд культури, Київ), Міжнародний конкурс молодих літераторів «Гранослов – 2002» (НСПУ).

Під час навчання в університеті була стипендіатом Президента України, Міжнародного благодійного фонду «Смолоскип».

Твори Н. Білецької друкуються на сторінках обласних і всеукраїнських видань. У 2003 році вийшла друком перша збірка віршів «3 літопису

Наталя Білецька

лиманської зорі» («Гранослов», Київ). Восени 2003 року Наталка Білецька стала членом Національної спілки письменників України. У 2005 році вийшла збірка поезій «Друга ріка» (Тернопіль).

Нині поетеса живе й працює в Києві.

***

Цей місяць – твій.
І це твої слова.
Твої сліди – в петлю – навколо мене.
Вікно у серпень.
Звітрена трава.
Готичне місто.
Постмодерні теми.
Парує чай.
Дві чашки на столі.
І я одна.
Чекаю на гостини:
до мене прийде Той, Хто на землі
святкує вперше власні іменини.
Коли зрікалась:
«Нащо саме я?».
Тепер мовчу, бо відповідь не в слові.
Вікно у серпень.
Неба течія.
На ній свічки –
напевне, вже святкові.
Питала в літа: «Що подарувать?» –
степами бігли диких коней тіні.
Питала в Гостя...
Тільки що питать,
коли немає слів – лиш голос синій
твоїх очей. Над площі і міста.
Над сивий світ. Над зоряні вертепи...
А що ж мені – для Гостя?

Тінь хреста,
чи тіні коней – з місячного степу?
Пробач мене. Прости собі мене.
Латай ребро, допоки свіжа глина!
...Гість мовив: «Світостворення – сумне...»,
та що Він знав про власні іменини?
Ледь теплий чай – на урвищі вікна.
А далі – серпень і чужинське літо.
Самотній Гість. І поряд я. Одна.
А на столі – ескіз Нового світу.

* * *

Ти мене не зможеш прихистити...
Пахне вітром присмак милих вуст.
За межею лісу щезло літо.
І за крок показник – «Давня Русь».
Ти не знаєш прикрощів блукання
(що стежини? – звітрені роки!)...
Прапор мій – подертий у тумані,
припаде, мов рана, до руки.
Тут ріка – цілюща «аква віта»...
Я впаду на трави, як стіна,
що колись – немов фортеця світу,
а сьогодні – спрагою вікна
того, що прочинене у небо...
Білий кінь – відлунням чорних хмар.
Голос мій, відлунений від тебе.
І показник вигнутий – «На старт!»
Ще пече й до того хвору душу,
наче жалом, істина-бджола:
не вперед – назад вертати мушу.
Все спочатку, наче й не жила.
...Я піду.
Цілуй мене востаннє.
І пробач. І спішно не суди...
Прапор мій у синьому тумані
відіб'ється сонцем – над світи.

А інакше – нащо жити треба,
як не маєш долі і мети?

Я колись повернуся до тебе –
тільки переможницею.
Жди.

* * *

У Гетсиманським Саді криче ніч.
Крильми дерев роздмухує безсоння.
Безсоння слів гірких, гаркавих віч,
що, наче дзвін, відлунюють у скронях.
Зимовий доторк зболених зіниць
спече любов, немов пиріг різдвяний.
Вона – хрустка, з очіцями суниць –
злікує Сад, його промерзлі рани
на білих крилах вранішніх дерев,
коли зима під снігом ставить пастки,
коли якийсь невдаха – білий лев
в Саду блукає соннім – і без маски,
коли і ти – стежинками – навскіс.
І ваша зустріч, схожа на світанок,
де з переляку Сад стрибає в ліс,
й птахи-дерева зносяться у танок...
Це – жертва снігу.
На нічну біду
від танців й небо вицвіле зотліє.

Це – ти і я у вранішнім Саду.
Це Сад – іще не крук, іще Месія...

* * *

Хіба ти не бачиш – я інша,
таких не читав іще світ...
Зігхаєш: «Ну, вірші – як вірші.
Південний, м'який колорит...»
Видихуєш смуток із димом
цигарки – в осіннє кафе.

Продовжуєш: «Рими – як рими.
Подумай над змістом...
Трофей –
не тільки чужі перемоги,
де вписане твоє ім'я...
А щодо порад, допомоги –
звертайся до бога. Це – я...»
І шкрябаєш щось у блокнотик,
звіряєш годинник, бо час.
Бо учні – розсипані ноти –
без тебе безмовні...
Про нас
не знає ніхто із присутніх
і з тих, хто тобі дошкуля...
Ти вийдеш з кав'ярні
(по суті,
завертиться швидше Земля)
і поспіхом кинеш ув осінь:
«Ти тільки пиши... Все о'кей!»

Загорнуся в светрик, як в досвід
твоїх позахмарних ідей.
Зів'яну над чашкою кави
на вихресті площі – одна:
«Невже він подумав, що слави
бракує мені... я ж – земна,
така, як усі перехожі.
А он – біля входу – дівча:
здається, на неї я схожа –
ті ж джинси, ті ж мрії, той чай,
ті ж відзвуки фраз: «...із провінцій
зростають самі королі...»
Напевне, з таким наодинці
чаює вона: на столі
такі ж точно пасма паперу.
Цигарка тремтить-догоря...

Всміхаюсь. Виходжу.
За сквером
зірки автостради горять.
І хочеться саду і тиші,
й не віриться час цей як міт,
де бог мій розмашисто пише:
«Її не читав іще світ...»

* * *

Засинати на твоїм плечі.
Зазирати в синяву бездонну...
Ти казав, я – виткана Мадонна,
що – на Слово – рала і мечі.
Данте мій, стікає глина сном
на траву, яка в мені – основа:
з неї й часу – ниточками – Слово,
виткане душею нам обом.
Задивляться в небо – до сльози.
Танцювати під дощем із листя
в світі цім, який для нас і місто,
і багряне згарище грози.
Бути вдох і не торкатись рук,
і згоряти, як осіннє сонце,
наче хмиз чи вибуховий стронцій,
ледь зачувши паперовий звук.
...Наша осінь знов без берегів.
Ліс і час – рікою поміж нами.
І дерева – золотаві хмари –
знов про нас сурмлять, уже без слів:
розгубились, знищились, зросли
вище неба, ген за людські душі
ті слова, які у світі суцї,
та для нас поразкою були.
І тепер осінні вітражі
калатають, наче дзвони лісу...
Я люблю тебе!

Піднять завісу
і завмерти на тривкій межі
слів, які – рамена і ескізи –
в килимарстві Божої душі!

ДЕЩО ПРО НЕМИНУЧИСТЬ

Приходь до мене ввечері –
я так тебе чекаю! –
По вулицях, попечених
зіницями трамваїв...
Давай в кафе задимленім
замовимо по небу.
Нехай бармен подивиться
й спита мене: «Для тебе?»
І будем пити поночі
коктейлі запашні.
І лиш на ранок збочено
замрем: зірки на дні! –
Льодяники нетанучі,
гарячі, як вино, –
ковтнеш один і – в танець чи
розтанеш – все одно...
А я лише тоді зроблю
останній комплімент:
«як вічно я тебе люблю!» –
і весь експеримент!

Опівдні самозречено
пиду на слід трамвая...
А вийду... в простір вечора,
де знов тебе чекаю...

МАЙЖЕ КАЗКА

А там сніги такі, що тільки мріяти,
і п'яні буки – вітами – в «аркан»,

і на Різдво приходить янгол сіяти
зернини-зорі газдам під паркан.
Там дітлахи під місяцем рум'яняться,
бо від морозу щічки-пиріжки,
і вірять в те, що диво дивне станеться –
прийдуть на ватру з хащ лісовики.
Там пахне сном і калачами звечора,
коли блукаєш в лабіринтах скель,
де кожен крок у ліс, немов у течію,
яка то справді річка, то постель...
То хтось сміється з хащі смерекової,
то кличе в ніч димами за селом.
А в стайні пахне небом і коровою,
і степом, і, звичайно ж, молоком.
Там гори сині зорями заселені –
якщо зібрати їх цілющий сік
і вмитись – можна прикохати легеня,
що вчора переніс через потік.
І жити, і дружити із смерічками,
і мати дім, де пісня і добро,
як в давнину, саньми – не електричками –
спускатись у низини, як в метро.
І на Різдво, якесь там по-колишньому,
малим синам повідать крізь пісні,
що був десь світ, в яким були ми іншими, –
там, за лісами, там, на чужині...

* * *

Вишиває землю сонце
перлами небес.
Аж спітнів палкий маестро –
творчий, бач, процес.
А зоря йому – росички –
з глечика грози, –
най відчує сивий майстер
спраглий смак краси.

І ні кави, і ні «коли»,
ні цукерок, ні. –
Тільки небо, а навколо –
вишиванки-дні.

* * *

Дерева в молитвах здіймають до неба долоні,
хоч пальці-гілки хаотично покорчив їм світ,
щоб ти на високій своїй степовій оболоні
засіяв зірками іржавий кульбабовий слід.
...А майстер-Ярило малює космічні пустелі.
Всесвітні кити розбентежують душі морів.
І спина гірські, перемазані сном акварелі,
мов паски святкові, ростуть на сторожі світів...
Тому залишилась наразі одвічна потреба:
нехай і дерева міста свої мають – ліси.
Бо хтось на землі таки мусить триматися неба –
а значить, тримати міста, де світають часи.

ЕНГАРМОНІЙНЕ

Є смутніше за дощик – розлука,
що, мов хмара, в душі зависа,
що, мов осінь, у літепло стука
золотими вітрами...
Ліса,
розмальовані часом на небі,
наче чарами сковані вщент:
по найменшій осінній потребі –
на звитяжному літі акцент.
Я блукаю стежинами сонця.
Гей, художнику, фарби збери!..
По коліна – в печернім віконці,
з головою – на плечах гори
я вгрузаю в мольбертові
тишу,
ще не стоптану снами лісів.

Я не чую, як рюмсають нишком
сині зграї серпневих вітрів.
Я уся розчиняюсь і гину,
і по тім воскресінні живу.
Ледь рожеву хмарин часту піну
я топчу, наче дику траву...
Певне, я в цьому світі прибуду,
де гармонія з небом – на мент,
в час, як вересень – літній Іуда –
на прощальному ставить акцент.

* * *

Мідно течуть хвилини.
Скрапує з неба літо.
Ми – ще підшва глини,
сіль – на платівці світу.
Сонце скотилось в річку,
вирине вдень омите:
скреснем, бо ліпшу звичку
люди вітають мітом.
Що тобі від поразки
перед самим собою?
Квилять пророчі гасла.
Плачуть степи травою.
Що тобі від тужіння
перед сумним і вишнім?

Тіло – річне каміння.
З душ проростають вишні.
Вечір – німа гостина.
Ворог – як пес на свято.
Терпнуть слова й коліна.
Значить – ще час вітати.
Значить, дощі – на літо,
сонце в ріці – на вина.
Значить, платівку світу
не засипає глина.